Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X • nr. 15 (697) • joi 9 aprilie 1959 • 8 pag. 30 bani

Un articol scris de... trei autori

„Alaltăieri au sosit cocorii. Astăzi a înflorit caisul. Zmeul, mingea de fotbal reintră în vechile lor drepturi. A venit primăvara".

Rîndurile de mai sus sînt extrase din articolul unui pionier, scris pentru gazeta de perete și intitulat „Primăvara". S-ar părea că are talent băiatul, nu-i așa? Cocorii, caisul înflorit, primul „11 metri" pe 1959 evocă în chip colorat și atrăgător începutul frumosului anotimp! Dar iată că un coleg al autorului, citind articolul cu pricina, a cam strîmbat din nas:

— Hm, halal articol... Păi ce, așa se scrie despre primăvară? Ce „cocori", ce „cais", ce „fotbal"?.

Și colegul cel nemulțumit, înarmîndu-se cu creion și hîrtie scrise:

„Ieri am recapitulat la chimie. Azi am repetat la fizică. E mult de lucru. Romîna și algebra trebuiesc repetate serios. A venit primăvara".

— Ei, ce zici? exclamă colegul după ce celălalt citi cele de mai sus.

— Să-ți spun drept, nu-mi prea place... E adevărat că... Dar să vezi... În sfîrșit...

Și atunci, apăru al treilea pionier. Un băiat sîrguincios la carte și, în același timp, centrul înaintaș al echipei de fotbal a școlii. Acesta luă cele două articole, le citi cu atenție și rîse cu poftă:

— N-ați nimerit-o nici unul, nici altul. Ia priviți...

Luă creionul și scrise cu ușurință: „Alaltăieri la ora de geometrie, tovarășul profesor ne-a spus: „Băieți, priviți pe geam, vin cocorii"! Cîteva minute, împreună cu dînsul, am privit șirul cocorilor. Priveliștea aceasta ne-a bucurat și ne-a înveselit. Cînd ne-am apucat din nou de lucru, problemele ni s-au părut mai ușoare. Ieri am recapitulat la chimie și astăzi la fizică, iar la sfîrșitul orelor am jucat fotbal cu echipa clasei a VI-a. E mult de lucru, dar primăvara asta e atît de frumoasă încît îți dă puteri noi. Eu îmi fac de-acum lecțiile afară, sub caisul înflorit. În curînd vor sosi și examenele; trebuie să ne pregătim serios. Dar primăvara ne va ajuta să învingem orice greutate".

După ce articolul fu citit cu glas tare, primii doi autori se priviră înveseliți și recunoscură:

— Așa e cel mai bine. Și învățătură și joacă. Toate cu măsură!

Și articolul apăru în forma aceasta, dar semnat, bineînțeles, de trei autori.

SANDU ALEXANDRU

Trimestrul III

INTERVIUL NOSTRU

În legătură cu unele probleme ale trimestrului trei, un reporter al gazetei noastre a cerut un interviu tovarășei profesoare Ana Constantinescu, diriginta clasei a VII a C, de la Școala medie mixtă nr. 3 din București.

Întrebare: Ce anume considerați mai caracteristic pentru acest ultim trimestru de școală?

Răspuns: Nu-i un secret faptul că acest trimestru care abia a început se întinde de-a lungul unui anotimp cînd mulți copii sînt ispitiți de frumusețile naturii trezite la viață, de joacă și excursii... Caracteristică îmi pare însă lupta cu „ispitele" primăverii pentru o muncă de învățătură susținută. În acest trimestru, copiii mai au de parcurs o bună parte din materie. Cei amenințați să rămînă corigenți, au posibilitatea în decursul acestui trimestru să și îndrepte situația la învățătură. Iar fruntașii, trebuie să confirme rezultatele bune obținute pînă acum. Și unora și altora li se cere muncă susținută și sîrguincioasă.

Întrebare: Ce rol poate juca în acest sens programul zilei?

Răspuns: N-aș vrea să exagerez, dar munca după un program al zilei bine alcătuit este cheia unei îmbinări chibzuite a învățăturii, jocului și activității obștești, cheia succesului în trimestrul III. Un program tip mi-ar fi greu să sugerez dat fiindcă unii învață dimineața, alții după masă. În principiu însă, pentru învățătură trebuie rezervate în program 2—3 ½ ore. Celelalte acțiuni, și în special joaca, vor trebui trecute numai după pregătirea lecțiilor. Dar alcătuirea unui program nu e totul; el mai trebuie și respectat. Aceasta cere voință și perseverență.

Întrebare: Cum credeți că ar putea unitățile de pionieri să sprijine munca de învățătură în acest trimestru?

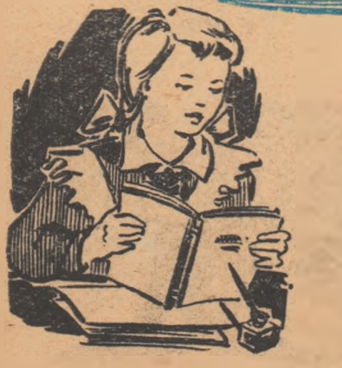
Răspuns: Ajutorul pionierilor ne este necesar și în reușita acestui trimestru. Opinia colectivului pionieresc și ajutorul tovărășesc trebuie să funcționeze și de această dată din plin. Colectivul de conducere al fiecărui detașament va trebui să mobilizeze pe toți pionierii și școlarii să participe la orele de meditație organizate de școală să discute în mod serios cu acei pionieri și școlari care nu își văd de învățătură, să organizeze adunări pe teme legate de învățătură etc.

Întrebare: Ca dirigintă la clasa a VII-a, poate vreți să vă referiți la unele probleme speciale ținînd de această clasă?

Răspuns: Toate cele spuse pînă acum sînt valabile și pentru cei din clasa a VII-a. Lor li se cere în acest trimestru un efort mai mare. La sfîrșitul trimestrului îi așteaptă examenul de absolvire. Pentru aceasta ei trebuie să-și rezerve în programul zilei timp pentru repetarea și sistematizarea materiei învățate în decursul anului. De asemenea, ei trebuie să participe la orele de pregătire organizate în mod special de școală, în vederea examenului de sfîrșit de an. Cred că în felul acesta sfîrșitul anului nu le va produce emoții.

I. NEDER

Cuvîntul pionierilor fruntași la învățătură

Literatura mă ajută

A sosit și ultimul trimestru, trimestrul III. Și o dată cu el bat la ușă și examenele. Încă de la începutul anului mi-am pregătit lecțiile cu multă grijă. De mare ajutor au fost pentru mine și cărțile de literatură. Așa de exemplu la lecția „Mircea și Baiazid" mi-a folosit foarte mult faptul că citisem „Scrisoarea a III-a" de Eminescu. De asemenea, din cartea „Vitea Maleev la școală și acasă" de Nosov, am văzut că, de pildă, pentru rezolvarea problemelor de matematică trebuie să ai răbdare, să le judeci mai mult, să faci exerciții. Așa am făcut și eu. Rezultatele au fost cît se poate de bune, nu mai prejos de cele obținute de Vitea! Iar acum aștept cu nerăbdare examenele.

PUFULETE MARIANA
cl. a IV-a
Școala de 7 ani
comuna Cosmești, raionul Videle, regiunea București

Am un program

Din proprie experiență pot să vă spun că e foarte important să știi cum să-ți folosești timpul, pentru a obține rezultate bune în munca de învățătură. Eu am învățat să-mi drămuiesc astfel timpul încît să-mi ajungă și pentru lecții și pentru joacă. Cum procedez? Eu învăț dimineața. După-amiază mă odihnesc o oră și apoi încep lecțiile. Și încep întotdeauna cu cele mai grele: matematica, fizica, gramatica. Urmează apoi la rînd literatura, istoria, desenul. După lecții, urmează în mod firesc joaca.

Respectarea programului îmi pare acum, cînd sîntem în trimestrul „cheie", de cea mai mare importanță.

BERCOVICI RAȘELA
cl. a VI-a B
Școala de 7 ani, comuna Berești, regiunea Galați

De-ale primăverii...

— Vasăzică, Hanibal, centru atacant la „F. C. Cartagina", a trecut Alpii în terenul advers de la linia de corner și a înscris în poarta lui Scipio Africanul!

Tolănit pe bancă, el visează
Savant sau general să fie,
Dar parcă-l văd cum se ascunde
Sub bancă, mîine, la chimie!

Din viața pionierească

AȘA ÎNȚELEGEM NOI

Intre pionierii unității noastre și membrii cooperativei agricole de producție „Unirea" din comună, e o foarte strînsă prietenie. Ori de cîte ori am aflat că se fac pregătiri pentru o muncă la care puteam să ajutăm și noi, ne prezentam la conducerea Cooperativei agricole de producție. Intrebam de-a dreptul: „Unde vă putem fi mai de folos?" La o astfel de acțiune am participat acum, de curînd. Abia se zvîntase pămîntul, cînd am aflat de la părinții noștri că este timpul cel mai potrivit pentru sădîtul arpagicului și că membrii cooperativei vor sădi arpagicul în tarlaua de pe malul Ialomiței. A doua zi, ne-am dus la sediul cooperativei.

— Am auzit că plănuiți să sădiți arpagicul. Este o treabă la care ne pricepem bine și la care vă putem da o mînă de ajutor.

— Bine. Primim cu bucurie ajutorul vostru, ne-au răspuns cei din conducerea cooperativei.

Și după ce ne-au spus ziua cînd vor începe munca, ne-am întors la școală. Am organizat o mică discuție cu toți pionierii din activ. Le-am spus și lor că tovarășii de la cooperativa agricolă au primit cu multă bucurie propunerea noastră de a le ajuta la sădîtul arpagicului. Urmează, le-am spus noi celor din activ, să ne organizăm grupele și detașamentele pentru lucru. A doua zi, toți pionierii din unitate cunoșteau acțiunea noastră. N-a existat niciunul care să spună că nu merge.

In ziua cînd membrii cooperativei au început munca, ne-am dus și noi. In cîteva ore, pionierii noștri au sădit peste două hectare de arpagic. A fost prima noastră acțiune patriotică din primăvara acestui an. Drept răsplată, tovarășii de la cooperativa agricolă, aflînd că pe lîngă școala noastră am înființat o mică fermă zootehnică, ne-au dat doi purcei ca să-i creștem și ne-au promis că și în viitor vor sprijini acțiunile unității noastre de pionieri.

Colectivul de conducere al unit. de pionieri din Școala de 7 ani, comuna Manasia, raionul Urziceni.

Casa noastră de cultură

Multe ore am muncit noi, pionierii și școlarii, alături de cei mari la ridicarea Casei de cultură în comună. Munca însă n-a încetat cînd construcția s-a terminat. Imediat după inaugurarea Casei de cultură, am alcătuit echipe de cîte cinci pionieri, cu sarcina ca zilnic să încălzească, să aerisească și să facă curat în sala de spectacol. Pe lîngă aceste echipe, săptăminal, detașamentele claselor a VI-a și a VII-a fac curățenie generală. Și pentru că în jurul Casei de cultură au rămas gropi în urma construcției, toată iarna am cărat pămînt ca să le astupăm. Am cărat multe căruțe cu pămînt. In locul gropilor, în vacanța de primăvară a apărut o grădiniță pe care am semănat-o cu flori.

Acum avem și alte planuri. Peste cîteva luni ripa și dealul din marginea comunei n-o să mai fie de recunoscut. Pe deal vom face un parc, iar în ripă un heleșteu. Primii brazi și salcîmi au și fost plantați. In pepiniera noastră se găsesc prunii, merii și caișii care urmează să fie plantați și răsadurile de flori care vor înfrumuseța parcul.

Și ca să revenim la Casa de cultură, avem grijă ca și noi să pregătim, duminica, cîte un program artistic. Și să știți că munca aceasta nu-i deloc ușoară. Nu poți prezenta în fiecare duminică același spectacol. Chiar de aceea am luat hotărîrea să înființăm echipe artistice în fiecare detașament. Și așa am reușit să asigurăm spectacole deosebite în fiecare săptămînă.

Colectivul de conducere al unității de pionieri din Școala de 7 ani nr. 6 Găvana-Pitești

Pionierii și școlarii participă cu însuflețire la acțiunile menite să ducă la traducerea în viață a hotărîrilor plenarei a VI-a a C.C. al U.T.M.

Povestea celor 9000 kg de fier vechi

Asemenea pionierilor din întreaga țară și noi participăm de mult timp la acțiunea patriotică de strîngere a fierului vechi. In nenumărate rînduri am predat I.C.M.-ului cantități însemnate. Insă cel mai mult fier vechi am strins cu puțin în urmă: 9.000 de kg!

Pînă să ajungem la un asemenea „record" nu a fost deloc ușor. Asta pentru că noi nu sîntem așa mulți. In primele zile ale anului școlar fiecare a adus fierul vechi ce l-a avut pe acasă. Ridicasem o grămadă destul de mare. Cu timpul însă, numărul pionierilor care aduceau fier vechi a scăzut pentru că nu mai aveau ce să strîngă de pe acasă. Și cum treburile nu mai puteau merge așa, am luat o hotărîre: să adunăm fier vechi în mod organizat! Fiecărui detașament în parte i s-a repartizat o anumită porțiune din comună. Impărțiți în grupuri de 8—10 inși, pionierii au pornit în „cercetare". Cu îngăduința cetățenilor, au căutat prin curți, prin șoproane și au adunat tot felul de obiecte aruncate ca nefolositoare: potcoave, pluguri vechi, șine de căruțe. Apoi, cînd toate detașamentele au reușit să cunoască terenul și știau cam ce cantități de fier vechi există pe porțiunea respectivă, a început „asaltul". Intr-o zi, stabilită din vreme, au pornit din nou pe traseele respective, de astă dată cu tărgi și roabe pentru a transporta fierul la școală...

Cînd s-a constatat că pe porțiunea respectivă, nu a mai rămas vreun colțișor nerăscolit, și după ce s-a terminat și „operațiunea" de transportare, pionierii și-au ales alte trasee. Așa am procedat pînă ce am căutat și colectat metalele vechi din jumătate de comună. Rezultatul acestei munci organizate? Clasa a III-a C a strîns 520 kg fier vechi, clasa I-a A 507 kg, clasa a III-a A 470 kg, clasa a VII-a 700 kg iar clasa a V-a A peste 500 kg etc. Cît privește cantitatea adunată de întreaga unitate, ați aflat-o încă de la început...

Pe viitor, vom proceda tot în felul acesta. Și sîntem siguri că „recordul" de 9.000 kg va fi întrecut.

VELCIOV ECATERINA
cl. a VII-a Șc. de 7 ani Beșenova Veche, raionul Sînnicolaul Mare

O MICĂ FERMĂ ZOOTEHNICĂ

Pionierii și școlarii de la Școala medie din comuna Afumați, raionul Brănești, regiunea București, sînt pasionați crescători de animale și păsări. Ei și-au organizat o mică fermă zootehnică. Tocmai despre această fermă am vrea să vă povestim.

Organizarea fermei de animale a fost tema unei adunări a unității de pionieri. Aici s-a hotărît ce animale vor face, cîți pui de găină vor crește, cîți iepuri, cine va răspunde și cum. La numai cîteva zile, hotărîrea lor a fost urmată de măsuri practice.

Pentru cei 200 pui de găină pe care trebuiau să-i aducă la ferma lor, pionierii au luat legătură cu organizația de bază U.T.M. din gospodăria agricolă colectivă care, le-a dat pînă în prezent 100 de pui de găină, urmînd ca odată cu cea de a doua serie de pui ce vor ieși de la incubatorul G.A.C. să mai primească încă 100. Inainte de a le sosi „oaspeții", adică puii, pionierii au amenajat bateriile unde vor fi crescuți, pînă la 3—5 săptămîni. Apoi puii vor fi scoși afară, lîngă grădina școlii, unde au împrejmuit o porțiune de teren cu plasă de sîrmă și unde vor construi și un coteț. In prezent, puii de găină cresc în baterii, îngrijiți de pionieri. Aceștia sînt organizați în echipe (3 echipe de fiecare detașament). Echipele, prin rotație, întrețin și hrănesc puii.

Hrana puilor e dată în rații, de mai multe ori pe zi: mălai, boabe diferite. Acestea sînt aduse de pionieri de acasă. De asemenea, nu lipsește din hrana zilnică nici iarba pe care o aduc tot pionierii și pe care puii o ciugulesc cu multă plăcere.

Pentru anul viitor, în grădina școlii, pionierii vor însămînța, pe o parte din lotul școlar, și porumb, mei, ovăz, necesare pentru ferma lor. Pionierii și-au propus să îngrijească în așa fel puii încît mortalitatea să fie redusă cît mai mult, iar la toamnă să poată valorifica, prin cooperativă cel puțin 180 păsări.

Pe lîngă pui, la ferma pionierească de pe lîngă școală, există și sectorul „iepuri de casă". Au fost construite cuștile, a fost amenajat adăpostul pe care l-au primit în dar de la G.A.S.-Afumați. Urmează să le sosească în zilele acestea o pereche de iepuri de casă ce-i vor primi de la comitetul regional U.T.M. care i-a ajutat, făcînd o comandă specială pentru ei în altă regiune. Pionierii și au propus să obțină în acest an peste 30 de iepuri.

Pionierii au la fermă și doi purcei pe care îi hrănesc din resurse locale (resturile de la cantină) și pe care îi vor creste pînă la greutatea de 120 kg.

*

Pionierii sînt mîndri de mica lor fermă. Ei s-au angajat ca în anul viitor să o dezvolte mai mult, să-și organizeze mai bine munca. Planurile lor se vor realiza, pentru că au un ajutor prețios din partea profesorilor, a utemiștilor din colectivă, precum și din partea utemiștilor crescători de animale de la G.A.S.-Afumați.

I. MOLDOVEANU

PARTIDUL NE-A DĂRUIT

Palatul pionierilor din București. Minunat, dar al partidului pentru copiii din Capitală. In nenumărate cercuri, pe terenurile de sport, în sala de teatru, mii de pionieri și școlari bucureșteni își îmbogățesc cunoștințele, își oțelesc trupul, învață să cînte, să rîdă, să se joace.

Obiectivul aparatului fotografic a prins un aspect al clădirii Palatului și un colțișor al minunatului parc care-l înconjoară.

La crescătorii de păsări de la Buftea

Vor fi 300 de pui, 300 de ghemulețe pufoase, piuind veseli și trepădînd pe piciorușe plăpînde. Și, în același timp, vor fi 300 de griji și preocupări, 300 de zile de curs la școala îndemînării și a măiestriei de-a fi bun gospodar. Toate acestea, pionierii de la Școala medie din Buftea, raionul Răcari, le cunosc foarte bine și, pentru a face față cum se cuvine sarcinii pe care și-au luat-o, au organizat nu de mult o adunare de unitate. Tema adunării: **„Cum să îngrijim de cei 300 de pui pe care, unitatea noastră de pionieri îi va crește în acest an"**. In sala pavoazată cu un mare tabel cuprinzînd date asupra hrănirii puilor și cu un uriaș... pui decupat din carton, adunarea de unitate a început cu obișnuitul ceremonial pionieresc. Apoi, după ce tovarășa instructoare superioară a anunțat scopul adunării, a luat cuvîntul tovarășa Apostol Maria, de la fabrica de vată din Buftea, care le-a dat pionierilor o veste bună: Bateriile pe care utemiștii din această fabrică le-au promis pionierilor sînt în curs de confecționare.

Pionierii nu s-au putut reține să nu izbucnească în aplauze; bateriile, acele mari cutii speciale, în care sînt ținuți puii proaspăt ieșiți din incubator, aveau să le ușureze destul de mult munca.

— Dăruindu-vă aceste baterii, a spus tovarășa Apostol, organizația noastră de bază U.T.M. așteaptă să vă îndepliniți cu cinste sarcina pe care v-ați luat-o. Veți avea o muncă plăcută, frumoasă și interesantă!

Apoi, au început să vorbească pionierii. Neagu Doina, din clasa a VII-a B, a povestit cum a crescut ea singură, acum un an, vreo 14 pui. Cu glas domol și așezat, Doina a amintit despre hrana puilor ei, despre ce le plăcea și ce nu le plăcea, despre greutățile pe care le-a avut de întîmpinat. Dar nu numai fetele crescuseră pui; Tatu Petre, dintr a VII-a A, a povestit și el despre puii pe care i-a îngrijit. Glumeț, el le-a arătat tovarășilor săi cum și-a ferit puii de molime vaccinîndu-i la timp și cum, datorită bunei îngrijiri, au ajuns să crească „mai mari decît closca!"

Firește, pe măsură ce discuțiile înaintau, entuziasmul pionierilor devenea tot mai mare. Detașamentul II chemă la întrecere toate celelalte detașamente ale unității. Obiectivele întrecerii: punctualitatea hrănirii puilor, igiena bateriilor, menținerea unui foarte mic procent de îmbolnăviri ale puilor etc. „Supărați" că detașamentul II le-o luase înainte cu ideea întrecerii, pionierii din celelalte detașamente se grăbiră să răspundă, foarte mîndri, la chemare.

În aceste împrejurări vă dați seama că un cîntec închinat creșterii puilor e tot ce poate fi mai nimerit... Și cîntecul acesta scris de (surpriză!) pionierul Gheorghiu Ioan din clasa VII-a și avînd o melodie compusă de tovarășul profesor de muzică, răsună interpretat de detașamentul clasei a VII-a. Iată cîteva strofe:

„Gingașii pui, zburdalnici,
De-abia ieșiți din ouă,
Scot capete mirate
Din cușca lor cea nouă!

La ce se uită oare
Tot piuind în cor?
La pionierii care
Îi dădăcesc de zor!

Sînt pionierii foarte
Dibaci și iscusiți,
Sînt și fruntași la carte
Și gospodari vestiți!"

AL. OVIDIU ZOTTA

File dintr-un jurnal de zi

Aci, în rîndurile de mai jos, sînt cîteva file dintr-un jurnal de zi. Ele vorbesc despre pionierii din detașamentul clasei a VI-a A de la Școala de 7 ani din comuna Beșenova-Veche, regiunea Timișoara. Să nu vă mire că întîlniți atît de des numele lui Tranculov Nicolae. Și pionierii din detașament au fost cu ochii pe el și nu i-a prins răul

15 SEPTEMBRIE: Am început un nou an școlar. Bucuria revederii a fost mare. Am aflat însă că în clasa noastră va învăța și Tranculov Nicolae. Anul trecut a fost tot în clasa a VI-a, dar a rămas repetent.

23 SEPTEMBRIE: A trecut mai bine de o săptămînă și Tranculov încă n-a venit la școală. Am hotărît să mergem la el acasă, să vedem ce s-a întîmplat.

26 SEPTEMBRIE: Ieri am fost la Tranculov. Meșterea pe lîngă casă. A fost surprins de vizita noastră. Spune că nu vrea să mai vină la școală că îi este rușine să repete clasa. E îndărătnic... Dar nu-i va merge cu noi.

30 SEPTEMBRIE: Tranculov parcă s-a mai schimbat. Am discutat iarăși cu el. I-am povestit cîte ceva despre noi, despre acțiunile noastre... Ne-a arătat aparatul cu galenă la care lucrează... Înseamnă că primul pas l-am făcut cu bine!

7 OCTOMBRIE: Aparatul cu galenă construit de Tranculov funcționează de minune. Am ascultat emisiunea mai bine de o oră. Ne-a promis că-l va aduce la școală.

11 OCTOMBRIE: A fost greu, foarte greu, dar am reușit: azi n-a mai absentat nimeni. Nici Tranculov! De-acum va fi tot timpul cu noi. Îl vom ajuta la învățătură. S-au oferit să-l ajute pionierii: Budur Ion, Margareta Fraliov și Uzu Rafailă.

19 DECEMBRIE: Victorie! Tranculov a luat trei note bune. S-a cam fîstîcit cînd l-am felicitat.

29 IANUARIE: Notele bune obținute de Tranculov nu ne mai miră... A fost evidențiat datorită inscusinței cu care a lucrat la repararea planșelor din laboratorul școlii.

26 FEBRUARIE: ...Am organizat „Carnavalul fruntașilor". Premiul acordat celui mai frumos costum a fost obținut de Tranculov. E un băiat minunat! Toți îl îndrăgim. Îl considerăm acum ca pe unul dintre cei mai buni tovarăși.

EMIL DOBRESCU

O clasă de viitori strungari

Ce să știi?

Au trecut aproape șapte ani de cînd Eugen și Ion s-au împrietenit. Și în tot acest timp, cei doi prieteni s-au înțeles de minune. Împreună mergeau la școală și tot împreună își făureau vise de viitor. Aci se vedeau marinari, aci aviatori. O întîmplare petrecută însă astă toamnă, i-a determinat să se hotărască definitiv ce meserie să îmbrățișeze.

Eugen fu luat într-o zi de frate-său să viziteze uzina „Vasile Tudose".

— Acesta e Cornel, prietenul meu. E topitor de meserie. Iar acesta e vechiul meu dascăl, făcu frate-său prezentările. Ia arată-i, nene, ce minuni știe să facă strungul dumitale.

Bătrînul puse strungul în mișcare și-i arătă lui Eugen cu cîtă ușurință poate omul să modeleze fierul cu ajutorul strungului.

— Ei, ce zici, flăcăule? Te învăț și pe tine meseria asta?

— Da, nene.

— Atunci grăbește-te! Mai am puțin de stat aici. Ies la pensie.

— Păi abia sînt în clasa a VII-a, nene.

— Nu-i nimic, nu ies chiar anul ăsta la pensie. Pînă atunci ai tot timpul să urmezi școala profesională. Să ai grijă să vii să faci practică la mine. Cine știe, poate te las la strungul meu cînd ies la pensie, încheie bătrînul glumind.

Eugen însă nu glumea. A doua zi, se sculă de dimineață. Era nerăbdător să-i povestească lui Ion și celorlalți colegi ce a văzut în uzină.

— Băieți, mă fac strungar. Vreau să lucrez la „Vasile Tudose" împreună cu frate-meu.

— Atunci și eu mă fac strungar, spuse Ion. Nu vreau să ne despărțim.

— Eu zic să nu ne despărțim nici unul, îl întrerupse Bătăilă Gheorghe. Haideți să ne facem strungari cu toții.

Propunerea a fost acceptată. Toți băieții din clasa a VII-a de la Școala elementară din Golești, raionul Topoloveni, au hotărît să urmeze școala metalurgică, de unde peste trei ani vor ieși strungari. Fetele au hotărît să meargă la școala agricolă de la Priboeni, iar o parte, la școala textilă. Pentru ca visele lor să se înfăptuiască, încă de astă toamnă au început să învețe împreună, să rezolve probleme de algebră, fizică și geometrie și să discute cărțile de literatură. După asemenea muncă de pregătire, cu siguranță că vor reuși la examene.

ANA COZMIȚA

La închiderea ediției

Odată cu venirea primăverii, pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Smîrdioasa, raionul Zimnicea, au și pornit munca pe lotul școlar. Pentru aceasta ei s-au pregătit din vreme. In atelierul de tîmplărie — ne scrie tovarășul prof. Ionel T. Triru — *ei au lucrat la repararea și ascuțirea uneltelor. De curînd, au terminat de confecționat cozile pentru cele 36 unelte, printre care sape, cazmale, greble, lopeți și săpăligi. După explicațiile profesorului de științe naturale, zilele acestea pionierii au arat și au pregătit locul și au pus usturoi și ceapă.*

★

La cercurile de la Casa pionierilor din orașul Sighișoara, se desfășoară o activitate intensă. Despre lucrul acesta ne vorbește într-o scrisoare pionierul Tușinschi Paul de la Școala de 7 ani cu limbă de predare germană. „Cei mai mulți pionieri din clasa mea — scrie el — s-au înscris la cercul de radio-telecomunicații. Am învățat deja să instalăm un telefon, un telegraf. Știm să folosim și alfabetul morse. Tovarășul profesor ne-a promis că în curînd vom pătrunde și în tainele radio-ului, ceea ce așteptăm cu mare nerăbdare".

★

Concursul regional între biblioteci, încheiat la sfîrșitul anului 1958, a adus Căminului cultural din comuna Babșa, reg. Timișoara, o mare bucurie: premiul I pe regiune. „In obținerea acestui frumos rezultat, ne scrie tovarășa învățătoare M. Cica — un sprijin însemnat l-au dat pionierii de la Școala de 4 ani. În timpul lor liber, ei au depus o activitate intensă în munca de popularizare și răspîndire a cărții prin casele oamenilor din comună. Datorită și ajutorului lor, biblioteca căminului se bucură astăzi de un mare număr de cititori. Printre cei mai harnici pionieri în munca de popularizare și răspîndire a cărții, se numără și Săvescu Leli și Jivan Corneliu, pe care zilnic îi poți vedea ducînd cu plasa cărți pe la săteni".

★

Cercul micilor naturaliști de la Școala de 7 ani din comuna Braniștea, reg. Craiova, și-a început din plin activitatea atît pe lotul experimental cît și în cadrul colțului viu. De curînd, pionierii detașamentului nr. 4 au semănat în răsadnițe semințe de varză, ardei, pătlăgele roșii și vinete. În prezent, ei fac observații asupra răsadurilor care au atins o înălțime de 6—7 cm. „Imediat ce timpul va deveni favorabil, ne scrie Mocofan Severica, președinta detașamentului, vom începe să plantăm răsadurile în parcelele repartizate pe lotul școlar. Avînd în vedere că anul acesta vom crește 30 de iepuri de casă, am rezervat din lot o suprafață de 500 m patrați pe care vom cultiva porumb și trifoi. Totodată, după indicațiile date în „Scînteia pionierului", am confecționat cuști pentru iepuri".

Rod al muncii creatoare

Sub conducerea înțeleaptă a partidului, întreg poporul nostru muncitor pășește, an de an, spre o viață tot mai fericită, mai luminoasă. An de an, noi și minunate înfăptuiri se înscriu în cartea de aur a construirii socialismului în patria noastră, se schimbă fața orașelor și satelor, belșugul e tot mai deplin în casele celor ce muncesc.

Oamenii muncii privesc mîndri și bucuroși spre șiragul acestor realizări ce încununează anii liberi ai patriei noastre. Prilej nou de înflorire a acestei mîndrii și mulțumiri, a fost pentru poporul nostru și Comunicatul Direcției Centrale de Statistică asupra îndeplinirii planului de stat al R.P.R. pe anul 1958. Cifrele cuprinse în acest comunicat oglindesc tot atîtea victorii, născute din hărnicia, priceperea și entuziasmul creator al oamenilor muncii care, în frunte cu comuniștii, pășesc neabătuți spre făurirea unui viitor pașnic, însorit.

La loc de cinste stau realizările dobîndite în industria grea — piatra de temelie a construirii socialismului. In industria producătoare de mijloace de producție planul anual a fost îndeplinit și depășit la majoritatea produselor principale, ca oțel, fontă, cărbune, țiței, energie electrică, tractoare, locomotive, motonave, ciment și altele. Harnicii siderurgiști, de pildă, au dat patriei în 1958 nu mai puțin de 932.000 tone de oțel, iar minerii au scos din adîncuri 7.387.000 tone de cărbune. Prețiosul metal, izvorit din gurile de giganți ale furnalelor, s-a transformat în mii și mii de motoare, strunguri, autocamioane, tractoare, care au împînzit întinsul țării. Așa, de pildă, numai agricultura a primit în anul trecut 8.700 tractoare și 5.820 combine C1.

Desigur, nici muncitorii din industria ușoară, a bunurilor de larg consum, nu s-au lăsat mai prejos. In 1958 ei au produs de exemplu 273 milioane m.p. țesături și peste 24.078 milioane perechi de încălțăminte, ceea ce înseamnă cu mai bine de 10% mai mult ca în 1957.

Sectorul socialist în agricultură a continuat să se dezvolte, să se întărească, iar foloasele ogorului înfrățit s-au vădit limpede: producția mijlocie de grîu la hectar a fost în gospodăriile agricole de stat cu 48%, iar în gospodăriile agricole colective cu 27% mai mare decît a țăranilor individuali.

Au intrat în funcțiune, în diferite colțuri ale patriei, noi giganți ai socialismului, ca de pildă laminorul de la Hunedoara, sau uzinele de superfosfați de la Năvodari. Traiul zilnic al oamenilor muncii a devenit tot mai îmbelșugat, lumina științei și culturii a pătruns tot mai adînc în rîndurile muncitorilor și țăranilor muncitori. Despre aceasta grăiește faptul că salariul mijlociu al oamenilor muncii a crescut în 1958 cu 6,7% față de 1957, grăiesc cele 11,2 miliarde lei care au fost alocați din bugetul statului pentru cheltuieli social culturale, numărul sporit de elevi și studenți, miile de apartamente nou construite...

Rod al unei munci avîntate, eroice, toate aceste înfăptuiri oglindesc hotărîrea neclintită cu care poporul nostru, călăuzit de partid, pășește spre socialism, spre fericire. Ele bucură inima fiecărui om al muncii, ca niște flori minunate în mai, care vestesc bogăția deplină a verii.

IN 1958...

...Producția de oțel a fost de 932.000 tone, adică cu 7,8 la sută mai mare ca în 1957.

...Hidrocentralele și termocentralele au furnizat 6.184 milioane kWh energie electrică, deci cu 13,7 la sută mai mult ca în 1957.

...S-au fabricat 6.842 autovehicule, deci cu 27,8 la sută mai mult ca în 1957.

...S-au produs 273 milioane m.p. țesături, cu 10,5 la sută mai mult ca în 1957.

...Agricultura a primit încă 8.700 tractoare (convenționale, de 15 CP).

...S-au construit pentru oamenii muncii peste 13.500 apartamente noi.

...S-au cheltuit pentru învățămînt 2,8 miliarde lei.

MINUTELE DE AUR

De vrednicia meșterului Marin Zamfir auzisem mai înainte de a-l întîlni. Admiram o mașină ciudată, lăcuită fin cu vopsea albastră. Avea o înfățișare plăcută de-ți încînta privirea.

— Mai mare dragul să privești mașinile care ies pe poarta fabricii noastre, nu-i așa? Nu mi-e teamă c-o să ne facă de rușine, îmi spuse cu mîndrie un tînăr strungar. Fiecare din ele are ceva din hărnicia și dîrzenia strungarilor care le modelează chipul, din iscusința meșterului Marin Zamfir. Fiecare poartă în nervurile metalice căldura inimii lor.

Mă uit la tînărul Gheonea Gheorghe, la Cojocaru Mihai, la Arion Gheorghe și la ceilalți vrednici strungari. Mulți dintre ei abia au trecut pragul adolescenței. Cu toții însă, asemenea maistrului Marin Zamfir au luat timpul cu asalt. Și minutele se condensează, silite, în curgerea șpanurilor cu scînteieri argintii.

*

Pe maistrul Marin Zamfir l-am găsit aplecat deasupra unei schițe în care se contura o nouă piesă ce urma să intre în lucru. O studia minuțios. Lingă el, strungurile zbîrnîiau amețitor. De aici, din secția lui a pornit lupta înverșunată cu timpul. Asaltul orelor, al minutelor.

— Minutul înseamnă aur. Fiecare clipă înseamnă aur. Să facem o mică socoteală, mă invită meșterul însemnînd ceva în agenda lui plină de calcule geometrice. Uite... pentru osiile din spate de la rulourile compresoare, bunăoară, se acordau opt ore. M-am sfătuit cu cîțiva strungari fruntași, ne-am făcut socotelile și am ajuns la concluzia că pentru acestea sînt necesare numai șase ore. Ce înseamnă diferența de 120 minute? O să fie mai clar dacă mai adaug ceva. De cîtăva vreme, strungarii din toate cele trei schimburi preiau lucrul din mers. Așa s-a hotărît și e bine. Să zicem că înainte se iroseau numai 30 de minute cu opritul mașinii. Timpul acesta pare o nimica toată. Dar, în cele 30 de minute se pot executa ...două rulouri compresoare. Asta înseamnă enorm de mult într-o lună, într-un an.

Am plecat din fabrică convins de adevărul vorbelor meșterului Marin Zamfir, comunistul: minutul înseamnă aur, fiecare clipă înseamnă aur!...

AL. DINU IFRIM

15.000 DE OPERAȚII MATEMATICE PE SECUNDA

La Institutul politehnic din Timișoara a fost realizată o mașină electronică de calculat, care poate efectua într-o secundă 15.000 de operații de adunare sau scădere. In schema mașinii au fost introduse dispozitive speciale electronice, care asigură o mare precizie de funcționare. In prezent, colectivul de specialiști execută ultimele lucrări tehnice care vor permite rezolvarea cu ajutorul acestei mașini, a celor mai diverse probleme de calcul matematic.

PRISACA

Șapte căsuțe de pitici, vopsite în albastru, s-au aliniat pe picioroangele lor de locuințe lacustre, sub prunii înmuguriți din livadă.

— Bîzz....bîzz...bîzz...

In ușile cît degetarul s-au ivit, timizi, cîțiva locatari ispitiți de mîngîierea soarelui. Și deoarece sînt șapte și sînt... pitice, s-a arătat ca prin farmec și Albă ca Zăpada. O Albă ca Zăpada cu codițe castanii, cu cravată roșie și cu ghiozdan, pe care-l agață în fugă de ostrețele gardului, îndreptîndu-se cu zîmbet spre micile viețăți răsărite în prag:

— Bună dimineața, leneșelor! Cam lung somnul...

Desigur, căsuțele (ați ghicit că sînt stupi), iar locatarii lor — albine. Cît despre Albă ca Zăpada, v-o prezint eu: pioniera Grigore Niculina, din clasa a VI-a. Copiii de aici, din satul piteștean Rotari, îi mai spun Niculinei în glumă și „domnița albinelor". Ce-i drept, e drept: albinele o recunosc de stăpînă. I se așează în păr (l-or fi luînd drept o floare?) sau pe mîini, iar acele lor nu-i fac nici un rău. Doar odată... Ei, dar sînt ani de-atunci. Acum le-a deprins toate tainele. Firește, nu singură. Cu ajutorul tatălui ei, tovarășul Ion Grigore, care-i dus acum pe ogoarele întovărășirii, acolo de unde răzbate păcănit de tractor. E prisăcar vechi, tatăl. Și desigur, copiii au îndrăgit și ei îndeletnicirea aceasta frumoasă. Spun „copiii" fiindcă Niculina mai are un frate, pe Gelu. Acum Gelu meșterește de zor și cu pricepere rame noi pentru stupi.

...Soarele s-a dat de-a dura spre sălciile Argeșului. Stau pe prispa albă, în jurul unei măsuțe rotunde, cu cei trei prisăcari. Am în față o farfurie de sticlă, plină cu aur parfumat: miere. Gust pe îndelete. E minunată. Gazdele povestesc. Firește, despre albine. Despre cît sînt de gingașe, (dar tot pe atît de harnice), despre osteneala și priceperea trebuincioase prisăcarului. Niculina, îndeosebi istorisește cu multă pasiune peripețiile ei cu stupii. Cum i-a scăpat un roi și a trebuit să alerge o zi întreagă după el.

Ei, dar rodul ostenelii e tare... dulce. Am dovada, cum s-ar zice, în farfurie. Aflu că anul trecut au scos aproape o sută de kilograme. Și mai aflu ceva: că grupa Niculinei, care a fost într-o zi la ea în vizită, înarmată cu... lingurițe, a hotărît să înjghebeze și în grădina școlii o prisacă. Fie cît de mică la început. Tatăl Niculinei le-a făgăduit tot ajutorul și sînt sigur că la anul vor fi mulți prisăcari cu cravată roșie în sat.

VAL. MAGURA

Pentru munca sa avîntată, pentru prețioasele economii obținute la materialul izolant și cositor, brigada de tineret din secția Demarori, a uzinelor „Clement Gotwald" din Capitală, a fost propusă să fie trecută în cartea de onoare a Comitetului orășenesc U.T.M. Iată-l în fotografie pe tînărul Ispas Alexandru, șeful brigăzii, discutînd cu tovarășii săi despre căile de obținere a noi economii.

reportaj — știri — informații — NOUTĂȚI — TEHNICE — reportaj

Oaspeți dragi

Țara noastră, cu pitoreștile ei locuri, este vizitată an de an de tot mai mulți turiști de peste hotare. Cei mai iubiți și așteptați cu nerăbdare sînt însă turiștii sovietici, care aduc cu ei ceva din freamătul marilor uzine din Ural sau Leningrad, ceva din unduirea holdelor bogate, ce se leagănă pe întinsul Ucrainei.

Intr-una din zile, cînd un asemenea grup cobora din mașinile O.N.T.-ului, ne-am apropiat de turiști și i-am rugat să ne împărtășească cîteva din impresiile lor despre țara noastră. Binevoitori, oaspeții nu s-au lăsat rugați. Și pentru că nu puteau vorbi toți, la întrebările noastre au răspuns medicul E. Mansurov și inginera K. Kasianenko:

— Ne-au impresionat multe lucruri aici, însă cea mai dragă amintire va rămîne primirea plină de dragoste și prietenie sinceră a bucureștenilor, pe care și-au manifestat-o peste tot pe unde am fost.

— Dar orașul, cu aspectul său, ce impresie v-a făcut?

— Bucureștiul este un oraș mare, cu o industrie puternică, este plin de viață și împodobit cu multe parcuri și grădini, unde bucureștenii își pot petrece cu plăcere clipele de odihnă.

— Care dintre locurile pe care le-ați vizitat in Capitala noastră v-au plăcut mai mult?

— Muzeul de artă al R.P.R., Muzeul Satului, care fiind așezat într-un parc are multă originalitate...

— Nu numai acestea ci și arhitectura caselor, și a blocurilor nou construite, continuă firul discuției, inginera Kasianenko.

— Nici nu putea să te impresioneze altceva, îi spune glumeț, unul dintre turiști. Doar esti constructor...

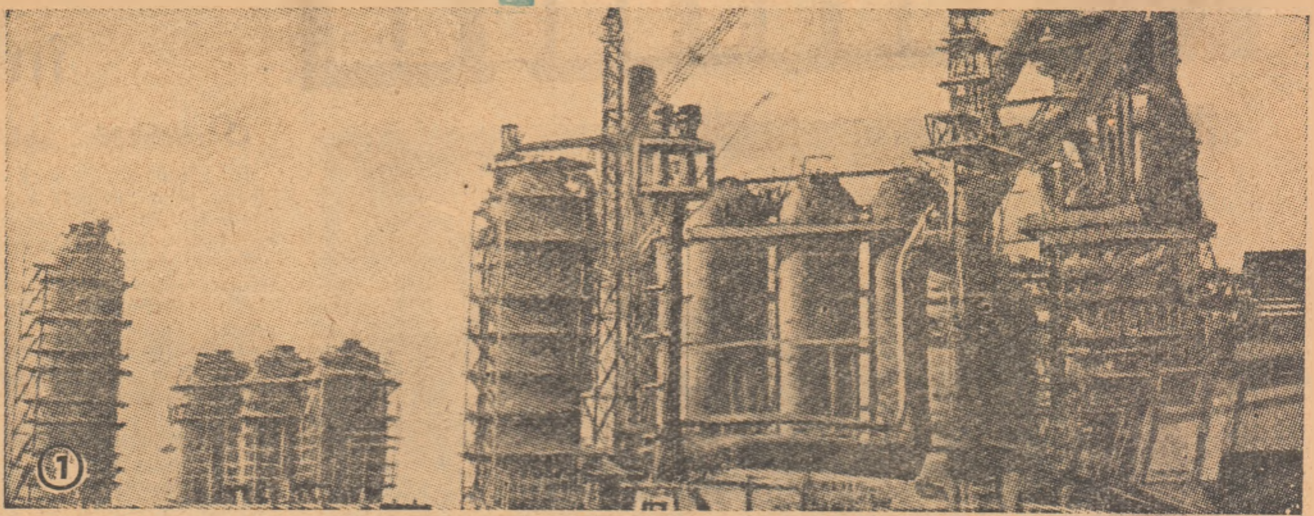
— Dar despre dragostea și atenția cu care sînt îngrijiți bolnavii, lucru care pe mine m-a impresionat mult, n-ați spus nimic, intervine medicul E. Mansurov.

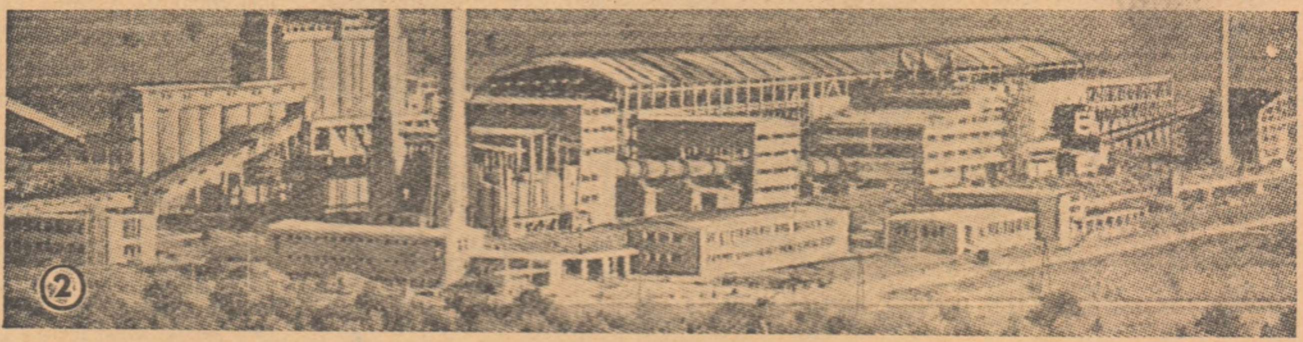
Convorbirea caldă și prietenească a continuat mult. I-am întrebat pe oaspeți dacă în încheiere au ceva de spus cititorilor gazetei noastre.

— Desigur. Spuneți-le că turiștii sovietici din orașul Rostov le transmit un călduros salut, insoțit de urarea de a-și indeplini toate visurile. Pentru aceasta am văzut cu ochii noștri că au asigurate condiții minunate.

P. MUNTEANU

GIGANȚI AI SOCIALISMULUI

Mărețe sînt realizările pe care popoarele țărilor de democrație populară le obțin în lupta lor pentru construirea socialismului. Pretutindeni pe întinsul acestor țări frățești se ridică construcții noi, gigantice. Trei dintre acestea vi le prezentăm în fotografiile de față.

1. Iată noul furnal înalt al marelui combinat siderurgic de la Uhan, care e pe cale să devină al doilea centru siderurgic al Chinei.
2. Bogățiile de cupru ale Bulgariei populare, sînt prelucrate la uzina „Gheorghi Damianov", a cărei vedere generală o vedeți aici.
3. Deocamdată, portul maritim comercial Wismar din Republica Democrată Germană, nu se deosebește prea mult de celelalte. In curind insă, datorită lucrărilor de amenajare care se vor face, el va ajunge cel de al doilea mare port maritim.

POPOARELE NU VOR RĂZBOI!

Statele imperialiste în frunte cu S.U.A., au „sărbătorit" zilele trecute, cu mare pompă, o aniversare care pentru toți oamenii cinstiți din lume are un înțeles întunecat și amenințător: zece ani de la înființarea Pactului Atlanticului de Nord (N.A.T.O.).

Ce este acest N.A.T.O.? O așa zisă „alianță" între țările occidentale — bineînțeles, sub dominația deplină a Statelor Unite — ale cărei țeluri sînt războiul și cotropirea. Impotriva cui este îndreptată această organizație militară agresivă, știe oricine: împotriva țărilor socialiste care, în frunte cu Uniunea Sovietică, își făuresc un viitor pașnic, senin. In setea lor de a stăpîni și jefui, cercurile războinice imperialiste, care cîrmuiesc N.A.T.O., amenință necontenit pacea lumii, elaborînd planuri de pregătire a unui război nuclear, intensificînd cursa înarmărilor, instalînd numeroase baze militare americane pe teritorii străine.

Și, desigur, pentru oamenii simpli din țările membre ale N.A.T.O. pregătirile acestea războinice nu aduc nimic bun. Ele nu fac decît să sporească șomajul, mizeria, foametea. In S.U.A., de pildă, șomajul a atins cifre înspăimîntătoare, ridicîndu-se anul acesta la aproape cinci milioane. Nu de mult, învățătoarea Mary Burke, din orașul american Blakley, a întrebat pe copiii din clasa ei: „Cîți din părinții voștri au de lucru?" Și din treizeci, numai treisprezece au ridicat mîna...

Nici copiii din celelalte țări ale N.A.T.O. n-o duc mai bine. In Italia, de exemplu, 2.750.000 de copii sînt lipsiți de posibilitatea de a urma măcar clasele primare. La Paris, planșeurile Senei adăpostesc sub ele mii de copii vagabonzi și cerșetori care n-au nici măcar nădejdea unui codru de pîine pentru a doua zi.

Popoarele acestor țări, crunt exploatate, și pe care imperialiștii ar vrea să le transforme în carne de tun, nu stau însă cu brațele încrucișate. Ele protestează din răsputeri împotriva exploatării, împotriva pregătirilor războinice. In S.U.A., în Anglia, șomerii organizează marșuri impresionante de protest. Pe străzile orașelor vest germane vezi adesea oameni purtînd placarde pe care scrie: „Vrem pîine, nu bombe atomice!" La Neapole, în Italia, tancurile americane ce străbăteau străzile orașului au fost acoperite cu mii de manifeste care sunau astfel: „Afară cu teleghidatele din Italia! Vrem pace!"

Și lupta aceasta a popoarelor, izvorîtă din năzuința lor de pace, de fericire, crește ca un val uriaș, dovedindu-le ațîțătorilor la război cît de șubrede le sînt planurile. Iar dacă imperialiștii vor îndrăzni totuși să-și pună în aplicare urzelile, orice încercare agresivă se va frînge ca de un zid, de forța și tăria lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică.

Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste, printre care și țara noastră, fac însă eforturi neobosite pentru a înlătura din calea omenirii primejdia unui nou măcel. Uniunea Sovietică a făcut numeroase propuneri menite să îmbunătățească legăturile dintre țări, să rezolve pe cale pașnică neînțelegerile dintre ele. Și cercurile conducătoare ale N.A.T.O. vor trebui să înțeleagă că a sosit timpul să renunțe la politica lor agresivă și să pășească pe calea tratativelor, a discuțiilor pașnice.

Comisia senatorială pentru învățămînt din statul New York a adoptat la 24 martie un proiect de lege prin care se introduce pedeapsa cu bătaia în școli. Legea a fost deja votată de Camera Reprezentanților. Intrarea în vigoare a acestei legi nu depinde acum decît de guvernatorul statului New York, magnatul Nelson Rockefeller, care a declarat ziariștilor următoarele: „Personal, eu sînt în favoarea bătăii".

(Ziarele)

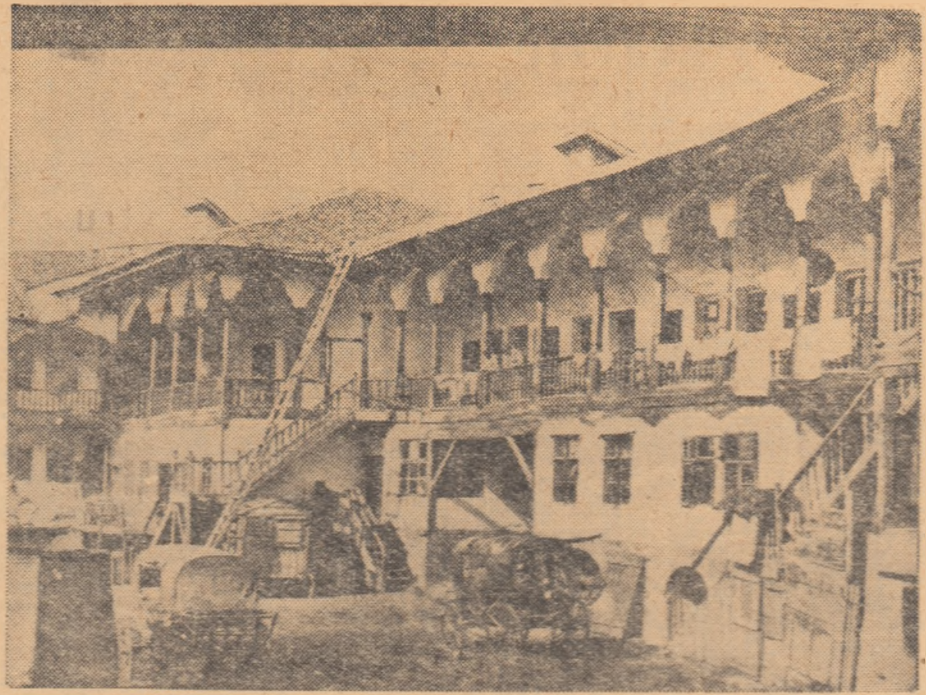

MAGNATUL: Bătaia, domnilor, e ruptă din... raiul capitalist!

reportaj · Știri · informații · NOUTĂȚI · TEHNICE · reportaj

ştiinţa

Ştiinţa şi tehnica sovietică în plin avînt

Zăboveşte puţin, cititorule, prin sălile Muzeului de Istorie a oraşului Bucureşti. Acolo, printre altele, vei cunoaşte şi vestitul Han al lui Manuc-Bei.

O rachetă .. subterană

In Uniunea Sovietică a fost construită prima rachetă subterană, care poate fi folosită la săparea tunelurilor. Este vorba de un proiectil de proporţii uriaşe, la care, în partea anterioară este instalat un injector special, cu combustibil lichid şi aer comprimat. Odată intrată în funcţiune, racheta răscoleşte pămîntul ca o cîrtiţă uriaşă. Prin orificiile injectorului ţîşnesc uriaşe limbi de foc. Pămîntul este înlăturat şi racheta înaintează încet, în direcţia indicată, lăsînd în urma sa un tunel cilindric.

Noul mecanism, proiectat de un grup de ingineri tadjici, va avea o mare importanţă la săparea de canale de irigaţie subterană şi conducte de apă.

Staţii de cale ferată fără personal

Pe unul din sectoarele magistralei feroviare Stalino (Ucraina) circulă numeroase trenuri de marfă încărcate cu minereu de fier din bazinul Krivoi-Rog, care aprovizionează uzinele metalurgice din sudul ţării. In nouă staţii de cale ferată din acest sector nu este întîlnit niciun impiegat de mişcare, semnalizator sau acar. Cum este posibil acest lucru? Linia de cale ferată este utilată cu dispozitive de blocare automată, care asigură securitatea mişcării trenurilor. Un aparat special, — înregistrator al circulaţiei trenurilor — indică automat cum este îndeplinit graficul circulaţiei garniturilor de tren. Alte dispozitive, teleme canice, indică dispecerului care est situaţia în staţii.

O maşină care va putea citi 10.000 de cuvinte pe secundă

Inchipuiţi-vă o maşină căreia... î pui întrebări şi care te poate informa în orice domeniu al literaturii ştiinţifice, create pînă în prezent de omenire. La Academia de Ştiinţe a U.R.S.S se lucrează la realizarea unei asemenea maşini, pentru înregistrarea şi prelucrarea informaţiilor ştiinţifice. Maşina aceasta reprezintă un fel de „memorie" mecanică, în care cuvintele, formulele şi alte informaţii, apar sub formă de semnale electrice. Cercetătorul pe care-l interesează o anumită informaţie ştiinţifică, formulează întrebarea care se transformă în semnale electrice şi ajunge la „sistemul de adresă" al „memoriei". Alte semnale sînt emise imediat de o anumită celulă a „memoriei", transmiţînd răspunsul respectiv.

Profesorul L. Gutenmaher a declarat că oamenii de ştiinţă sovietici urmăresc ca maşina de memorie să poată păstra acelaşi volum de informaţii ca şi memoria omenească. Maşina care se construieşte în U.R.S.S. va putea citi nu două cuvinte pe secundă, ca omul, ci 10.000 de cuvinte pe secundă.

Anul geofizic internaţional în filatelie

Nici nu se putea ca un asemenea remarcabil eveniment cum e „Anul geofizic internaţional" să nu-şi găsească oglindire şi in emisiunile de timbre. Acest lucru a şi dobîndit de altfel o bună apreciere in rindurile celor peste 100 milioane de filatelişti din toată lumea, datorită in cea mai bună parte timbrelor emise cu prilejul marilor succese ale tehnicii sovietice.

In total au fost emise pînă acum 63 de mărci consacrate cercetărilor anului geofizic internaţional. Printre cele 19 administraţii poştale emitente se numără cele din Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară. Argentina, Australia, Belgia, Japonia, Indonezia. Ţara noastră a pus in circulaţie 12 mărci şi anume: „Primii sateliţi artificiali ai pămîntului" (serie de 4 valori în două triptice), „Laika, primul călător in cosmos" (serie de 2 valori), „Sputnik III", „Expoziţia Bruxelles" (prima serie surşaiată cu emblema expoziţiei) şi „Prima planetă artificială a sistemului solar" (serie de o valoare).

Cinci întrebări şi tot atîtea răspunsuri despre cauciuc

Una din ramurile industriei noastre în plină dezvoltare este cea a cauciucului. Importanţa acesteia pentru economia ţării noastre poate fi uşor arătată dacă amintim de pildă că producţia articolelor de cauciuc va creşte cu peste 80% în 1965 faţă de 1958.

1. Cum a fost descoperit cauciucul? *Se pare că printr-o intimplare. In timp ce Cristofor Columb, cu prilejul celei de a doua călătorii în America (1493—1496), vizita insula Haiti, a observat că indigenii se jucau cu un obiect curios, ce nu era altceva decît... o minge de cauciuc natural.*

2. Care este drumul de la cauciucul natural la cauciucul sintetic? *In zona intertropicală a globului pămîntesc cresc o serie de plante în stare sălbatică, care conţin un lichid cu aparenţă lăptoasă — cauciuc. Astăzi cel mai răspîndit arbore de cultură (97%) este „Hevea Brasiliensis", a cărei sursă provine din Brazilia. In U.R.S.S. există o plantă mică, coc-sacizul, care conţine de asemenea cauciuc.*

Dar cauciucul natural nu ar fi putut avea valoarea de astăzi dacă în 1839 americanul Charles Goodyear nu ar fi descoperit tratamentul cu sulf, aşa zisa vulcanizare, operaţie care transformă cauciucul din starea sa naturală plastică — adică posibilă de a se modela însă fără revenire —, într-o nouă stare, elastică — deci cu posibilitate de revenire la forma iniţială.

Cauciucul sintetic, opera a nenumăraţi chimişti de vază, printre care oamenii de ştiinţă sovietici deţin un loc de frunte, a luat naştere atunci cind s-a putut constata că prin distilarea cauciucului natural, se izolează o substanţă pură ce a fost denumită izopren. Acesta a fost primul pas. Al doilea a fost făcut atunci cînd s-a ajuns la acelaşi rezultat, însă pornind de la alte substanţe, alcool, sau produse rezultate din distilarea petrolului, prin cunoscuta operaţie de sinteză chimică, ce a dat naştere la substanţe cu proprietăţi asemănătoare izoprenului.

3. La ce se foloseşte cauciucul? *Imposibil de rezumat răspunsul, decit poate, printr-o cifră. Se fabrică astăzi peste 40.000 de articole diferite din cauciuc, care se folosesc în cele mai variate domenii (transporturi, electrotehnică, echipament industrial, agricultură, îmbrăcăminte, încălţăminte, jucării şi articole de sport etc.*

4. Ce se poate spune despre industria cauciucului la noi în ţară? *Odată cu naţionalizarea s-au deschis şi industriei de cauciuc largi perspective de dezvoltare. Pe lîngă dezvoltarea şi sistematizarea întreprinderilor existente, a fost construit marele Combinat de Cauciuc Jilava. In ţară se fabrică astăzi un sortiment extrem de variat de articole, începind de la anvelope de automobil, articole de larg consum şi terminînd cu articole tehnice. O asemenea dezvoltare a fost posibilă, în primul rînd, datorită ajutorului Uniunii Sovietice de la care am primit utilaj, materie primă şi tehnicieni.*

5. Care sînt perspectivele de dezvoltare ale acestei industrii la noi în ţară? S*e prevede ca în anii viitori, producţia de articole de cauciuc aproape să se dubleze. Pentru aceasta se va asigura o bună parte din materia primă necesară, chiar la noi în ţară, prin construcţia, pentru prima oară, a unui nou combinat de fabricare a cauciucului sintetic, care va folosi ca materiale de sinteză, produsele noii ramuri ale industriei chimice, petrochimia.*

Ing. AUREL POPA LISEANU

ANTARCTICA

Ce ascunde căciula de gheaţă a Antarcticei

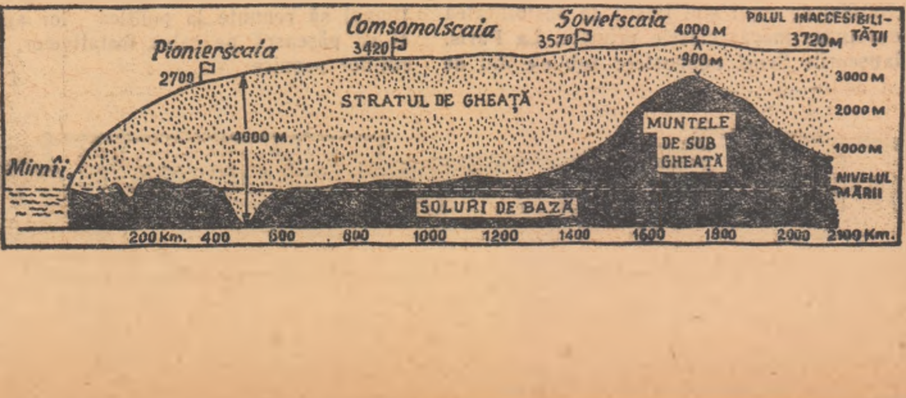
De curind s-au intors in patrie participanţii la cea de a treia expediţie sovietică din Antarctica condusă de Evghenii Ivanovici Tolsticov.

În legătură cu problema mult discutată dacă Antarctica este un continent sau un arhipelag acesta a declarat: „Noi am ajuns la concluzia că Antarctica este un continent". Afirmaţia este făcută desigur pe baza unui număr suficient de dovezi rezultate din cercetările acestei expediţii.

Desigur că nu poate fi vorba de ridicarea învelişului de gheaţă ca să se constate existenţa continentului. Există însa metode ştiinţifice care permit stabilirea grosimii învelişului de gheaţa şi in acelaşi timp se poate constata ce se află sub ea: continent sau mare In timpul expediţiilor din interiorul continentului, tractoare speciale duceau printre multe alte utilaje şi dispozitive speciale de foraj. Cu ajutorul acestora se forau sonde la o adîncime de 60 metri şi apoi se punea material explozibil. Unda sonoră emisă de explozie străbatea gheaţa, iar atunci cînd se lovea de straturi tari de pămînt se reflecta înapoi. Sunetul reflectat se înscria pe banda aparatelor seismografice stabilind astfel grosimea stratului de gheaţă. Cunoscînd înălţimea acestui înveliş de gheaţă deasupra nivelului mării s-a putut calcula şi înălţimea reliefului de sub aceasta. Astfel, in tot timpul expediţiilor în raioanele centrale ale Antarcticei nu au fost descoperite sub gheaţă „văi" care să se găsească mai jos de nivelul mării.

Neexistînd aşadar „depresiuni" care să intretaie, Antarctica nu poate fi vorba nici de întreruperea uscatului. Aceasta a fost una dintre constatările cele mai însemnate care au dus la concluzia că Antarctica este un continent.

Iată în desen, o secţiune schematică exemplificativă a învelişului de gheaţă al Antarcticei pe distanţa: Mirnîi — polul inaccesibilităţii relative (punctul cel mai îndepărtat de ţărmuri).

AMINTIRI DIN VIAȚA PIONIEREASCA

Să fie oare întîmplător?

Se numeşte Constantin Bîtlan şi e aproape 20 de ani... Este sinr, inimos, mereu preocupat şi îţi să convingerea că pentru el fiere minut e preţios şi nu trebuie sat să treacă în zadar. L-am sit chiar la „locul de producţie" dică pe şantierul unei noi conrucţii constănţene, la comanda nei impresionante macarale elecice.

Pînă aici, aproape nimic deosebit. umai că timpul, cu care e mereu în conflict", preocupările lui, meria pe care şi-a ales-o, capătă odată un anumit înţeles deosebit: onstantin — Costea cum i se mai pune — ne-a mărturisit simplu, pe eaşteptate că şantierul unde lurează acum a fost cîndva pentru „şantierul" unde şi-a petrecut rimii 7 ani de învăţătură. Construcţia pe care o înalţă este o ouă aripă a Şcolii de 7 ani nr. 3, coala unde a primit cravata roşie e pionier... Şi nici măcar n-a treut mult de atunci... Au trecut aroape zece ani din ziua ceea de oiembrie a anului 1949 în care a ost primit în organizaţie... Iar stăzi el, mecanicul Constantin Bîtlan, absolventul şcolii profesionale de construcţii, îşi îndeplineşte gîndul: ridică, poruncind braţului de oţel al macaralei, mereu mai sus, zidul şcolii de care-l leagă atîtea amintiri...

Odată, pe cînd era în clasa VI-a, în drum spre casă, după terminarea unei adunări închinate aplicaţiilor practice ale matematicei, un coleg l-a întrebat iscoditor:

— Ei, Costea ce-ai de gînd după terminarea şcolii? Intîi liceul şi apoi matematicile superioare. Aşa-i?

I s-a părut curios răspunsul lui Constantin care voia să meargă neapărat la o şcoală profesională de construcţii.

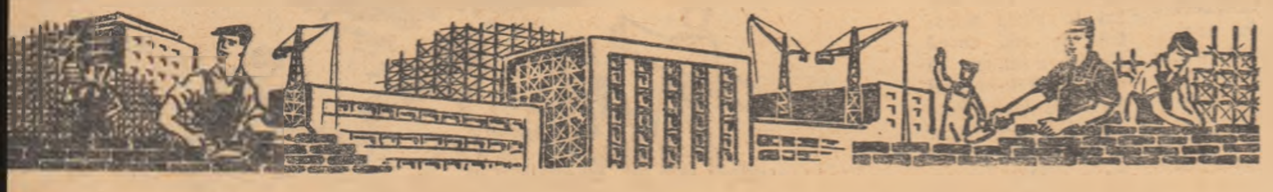
— Ce gust! a exclamat el cu uimire... Tocmai tu care te pricepi la matematici...

Intr-adevăr, tocmai pentru că era bun la matematică, Constantin voia să urmeze o şcoală profesională în care să înveţe să-şi poată pune în aplicare cît mai curînd cunoştinţele, să vadă înfăptuindu-se aevea, sub ochii lui, rodul minţii şi-al braţelor sale.

Ce-i drept, anii în care a fost pionier i-au îndrumat aproape pe nesimţite paşii către meseria care îi este azi mai dragă decît oricînd. Costea îşi mai aminteşte de cele cîteva după-amieze de primăvară în care pionierii au pornit toţi, cîntînd, la muncă voluntară spre şantierul noului stadion al oraşului... A fost unul din primii paşi către o ţintă puţin cunoscută. Altă dată o după-amiază în care instructorul lor superior — un pasionat matematician — le-a vorbit despre viitorul matematicei. Apoi orele petrecute în cadrul cercului de mecanică organizat în şcoală, acţiunile de înfrumuseţare a cartierului şcolii pentru care s-au luat la întrecere pionierii — toate acestea şi încă multe altele au însemnat tot atîţia paşi pe drumul însemnat al alegerii meseriei. Toate acestea au închegat în mintea şi în inima lui Constantin Bîtlan un singur dar temeinic gînd: acela de-a deveni mecanic constructor.

Să fie oare întîmplător că l-am găsit muncind chiar pe şantierul şcolii unde a învăţat?

M. DASCALU

Măriuca de vorbă cu cititorii

Primăvara e intr-adevăr frumoasă, dragi prieteni. Simţi parcă mai mult nevoia mişcării, a activităţii şi parcă e mai multă voioşie. In plus primăvara ne-a adus şi vacanţa. „Deşi a fost scurtă vacanţa — îmi scrie un grup de prieteni — am petrecut bine". Ca să mă convingă, PETRIN STANA din clasa a VII-a din comuna Ştefan cel Mare, regiunea Piteşti, mi-a înşirat o mulţime de cărţi pe care le-a citit la biblioteca şcolii. „In mod deosebit — scrie ea — mi au plăcut „Roza vînturilor", „Casa de pe deal", „Jurnalul lui Andrei Hudici", „Nuvele" de Rebreanu şi altele"... Alţi prieteni îmi scriu despre acţiunile de folos patriotic la care au luat parte. Pentru că — aşa cum spune în scrisoarea sa ROTARU ION de la Şcoala de 7 ani din comuna Parina, regiunea ...eşti — pionierilor le stă bine atunci ...d după puterile lor ştiu să-şi arate destoinicia şi pot fi de folos patriei. „Noi, de pildă — scrie el — am hotărît ca în vacanţa de primăvară să stringem două tone de fier vechi. Rezultatul: numai într-o zi am reuşit să strîngem 1.300 kg. şi în plus peste 50 de borcane şi sticle".

Micii naturalişti au folosit şi ei din plin vacanţa de primăvară. Iată ce-mi scrie CRAINA MONICA din comuna Giarmata, regiunea Timişoara: „Lotul şcolar este mîndria noastră. In vacanţa de primăvară ne-am ocupat mai mult ca oricînd de el. L-am însămînţat cu legume şi zarzavat iar la colţul micilor naturalişti am răsădit varză, gulii, pătlăgele. Totodată, în curtea şcolii am plantat 91 de pomi fructiferi".

Acum însă, vacanţa de primăvară s-a terminat. A început trimestrul III. Prietenii mei s-au şi grăbit să-mi vorbească despre planurile lor legate de învăţătură. Unii spun, bunăoară că în trimestrul III îşi vor împărţi cu chibzuinţă timpul pentru ca să poată învăţa mai bine. Cei cu note slabe au început lupta cu ele. Asta înseamnă că pregătirile în vederea examenelor îi preocupă încă de pe acum, MITROFANOVICI STANCA de la Şc. medie nr. 2 din Rădăuţi, mi-a povestit şi o întîmplare din clasă. Citiţi şi voi: „In clasa noastră — scrie ea — toţi învaţă bine şi sînt pionieri. Pe trimestrul I însă nu a fost aşa. Balmoş Ştefan era codaşul clasei şi ne făcea multe necazuri. La şcoală venea deseori cu lecţiile neînvăţate sau lipsea de la ore. Situaţia lui la învăţătură ne-a îngrijorat şi atunci ne am înţeles cu toţii să ne ocupăm mai mult de el. La materiile mai grele am învăţat cu el, iar la joacă eram mereu împreună. De la o vreme, Balmoş a început să primească note bune. Acum ne pregătim să-l facem pionier". Asta înseamnă că ajutorul vostru a fost de folos, înseamnă că detaşamentul s-a dovedit un colectiv sănătos şi bine închegat.

Intîmplări asemănătoare sînt sigură, dragi prieteni, că se petrec şi pe la voi. De aceea aştept cu nerăbdare să mi le povestiţi în scrisorile voastre.

La revedere şi pe curînd, **MARIUCA**

Din sportul celor mari

Un aspect de la ultima etapă a Cupei F.R.C.

● Etapa a 15-a a campionatului categoriei A la fotbal a promovat un nou lider. Echipa C.C.A., fostul lider al etapei a 14-a n-a reuşit decît un joc egal (1—1) cu penultima clasată, Farul Constanţa. Acest insucces a avantajat pe cei de la Petrolul-Ploeşti care, învingînd cu 1—0 echipa bucureşteană Progresul, a trecut în fruntea clasamentului la egalitate de puncte cu C.C.A., dar cu un golaveraj mai bun.

ALTE REZULTATE:

Steagul Roşu-Oraşul Stalin—Ştiinţa Timişoara: 2—0

UTA—Ştiinţa Cluj: 3—2

Dinamo Bacău—Dinamo Bucureşti: 1—1

Jiul Petroşani—Rapid: 1—0.

● Intîlnirea internaţională de gimnastică dintre reprezentativele masculine şi feminine ale ţării noastre şi cele ale Republicii Populare Ungare, s-a încheiat cu victoria gimnaştilor maghiari. De reţinut însă faptul că reprezentanta noastră, Sonia Iovan s-a clasat pe primul loc în clasamentul individual, iar reprezentativa noastră masculină formată din tineri fără experienţa întrecerilor internaţionale, a luptat de la egal la egal cu talentaţii şi experimentaţii gimnaşti maghiari.

● Duminică dimineaţa, pe un circuit închis, s-a alergat ultima etapă a competiţiei cicliste, dotată cu „Cupa Federaţiei Romîne de Ciclism".

Competiţia a fost cîştigată, atît pe echipe cît şi individual, de către cicliştii din R.D.G., care au fost invitaţi la această întrecere. Pe locul II, la numai 33 secunde de cîştigător, s-a clasat ciclistul romîn Constantin Dumitrescu.

CONCURSUL pentru cea mai bună corespondenţă

Primăvara în satul nostru

Pe ramurile caişilor din faţa casei mele, mugurii au dat în floare — semn că e primăvară. De la S.M.T. au început să sosească noile tractoare, vopsite toate în roşu, pe care noi, copiii, le aşteptăm nerăbdători la marginea satului, lîngă gospodăria agricolă colectivă. O parte din ele rămîn aici, iar celelalte se duc şi împînzesc tarlalele celor trei întovărăşiri, proaspăt înfiinţate. Apoi, cît vezi cu ochii se întinde pămîntul reavăn, proaspăt arat. Incepe însămînţatul orzului de primăvară şi se fac pregătiri pentru semănatul sfeclei şi a florii-soarelui

Vremurile noi au schimbat viaţa şi în satul nostru. In locul oamenilor îmbătrîniţi înainte de vreme, încovoiaţi de povara mizeriei, astăzi în satul nostru trăiesc oameni harnici, sănătoşi şi plini de voie bună. Noi copiii, ne mîndrim cu părinţii noştri şi căutăm, ca prin învăţătură şi purtare să le facem cinste. Cînd vom fi mari, vrem să-i ajutăm şi noi pentru înflorirea şi întărirea gospodăriei noastre colective.

ION BIBE
clasa a IV-a Şc. de 7 ani
comuna Sintea Mare,
regiunea Oradea

„Orăşelul copiilor"

Cu toate că nu m-am născut în Piteşti, cunosc bine oraşul, deoarece vacanţele de vară aici mi le-am petrecut. Are multe locuri frumoase şi de care te desparţi cu greu. Cel mai mult însă, mă atrage „orăşelul copiilor" — construit de curînd. Dacă vrei să-l cunoşti, se află în imediata apropiere a Argeşului, în fostul zăvoi

Ca la atingerea unei baghete magice a apărut mai întîi lacul, apoi parcul cu nenumărate alei umbroase, cu flori multe şi verdeaţă, cu leagăne şi scrîncioburi şi un mare pavilion unde în zilele de sărbătoare se cîntă şi se dansează. In parc se află şi o grădină zoologică unde copiii pot vedea de aproape urşi, lupi, cerbi, căprioare, păuni, vulturi, veveriţe şi multe altele. Vaporaşul cu motor e mereu aşteptat de un şir lung de copii veseli şi gălăgioşi, iar bărcile sînt veşnic pline. Uneori ei se iau la întrecere la vîslit, iar lebedele graţioase vor parcă şi ele să concureze. Seara, cînd obosiţi de atîta plimbare şi joacă, vor să se întoarcă acasă, „trenuleţul pionierilor" îi aşteaptă. Micii şefi de gară, impiegaţi de mişcare, şefi de tren, cu şepci roşii pe cap, toţi pionieri, îi invită prietenoşi în vagoane, iar trenul porneşte cu un şuier prelung...

MARGARETA POPA
pionieră
Şc. nr. 176 — Bucureşti

Iepurașul alb

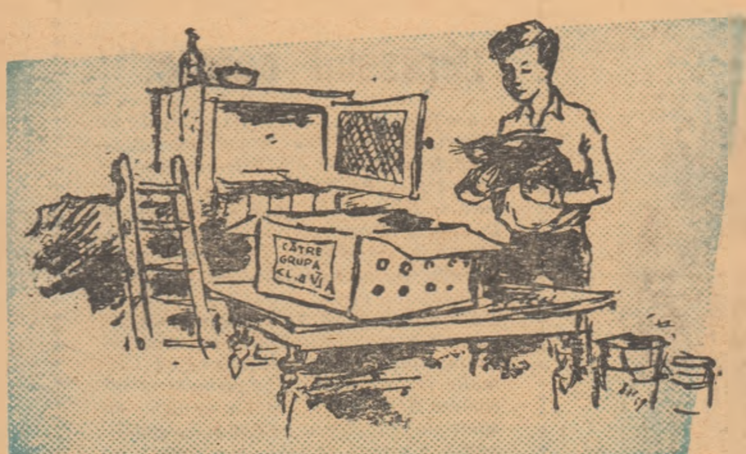
Așadar — ca să o spun de la bun început — noi sîntem cea mai bună grupă de pionieri din unitatea noastră. Și aceasta poate din pricină că eu am primit într-o bună zi un iepuraș alb, iar cei din a VI-a B începuseră să crească... găini. Dar să povestesc toată pățania de la început.

Totul a început de la faptul că de ziua mea am primit în dar, de la bunicul, un iepuraș alb care avea o ureche neagră. M-am bucurat grozav! În fundul grădinii noastre e un grajd și acolo locuia iepurașul meu. Îi aduceam de mîncare, făceam curățenie în grajd. Mă îngrijeam ca să nu-i lipsească morcovii și iarba. Totul ar fi putut rămîne foarte bine astfel căci iepurașul alb cu urechea neagră și eu deveniserăm buni prieteni. Dar, puțin înaintea vacanței de primăvară auzii de la Otto, colegul meu de bancă, că grupa clasei a VI-a B își pusese în gînd să crească găini. Își propuseră ca banii ce-i vor strînge să-i doneze pentru construirea sălii de gimnastică a școlii. Otto era foarte supărat.

— Cei dintr-a VI-a B ne întrec mereu cu o lungime de... nas! Trebuie să găsim ceva deosebit!

Dar nu reușirăm să discutăm mai mult despre aceasta. Clopoțelul sună și ora noastră de aritmetică începu. În timp ce se dezlegau probleme după probleme, gîndul îmi fugea numai la întrebarea: cum s-ar putea ca grupa noastră să întreacă grupa celor dintr-a VI-a B? Și deodată, îmi veni o idee grozavă. Trebuie să creștem iepuri! Am putea vinde carnea și blana. Astfel am putea să le-o luăm înainte „adversarilor", cu toată crescătoria lor de pui. Chibzuii în fel și chip și-mi dădui seama că micul meu iepuraș alb cu ureche neagră ar putea fi începutul cel bun pentru o crescătorie de iepuri. Mă rodea totuși gîndul că astfel ar trebui să mă despart de el și asta nu voiam în ruptul capului.

Mă gîndii și mă răzgîndii, dar nu mi veni altceva în minte. După masă, stam în grajd și hrăneam iepurașul. Acesta țopăia voios în jurul meu și-și freca mulțumit năsucul de mîna mea. Atunci m-am decis să nu renunț niciodată la el. Să-și bată capul și ceilalți cum să facă rost de un iepuraș...

Între timp însă, puișorii crescuți de cei dintr-a VI-a B deveniră aproape găini, bune de tăiat, iar noi stăteam cu mîinile în sîn! Și totuși iepurașul meu alb ar fi putut să ne scoată din încurcătură!..

Coborîi încet în pivniță, căutai o ladă de lemn și băgai fîn înăuntru. Drept să spun mă podidea plînsul. „Nu trebuie să ne lăsăm bătuți de cei dintr-a VI-a B!" mă îmbărbătam însă eu în timp ce așezam iepurașul alb în lădiță. Pe capac lipii o etichetă mare: „Către grupa de pionieri din clasa a VI-a A. Pentru crescătoria lor de iepuri!" Semnat: „Iepurilă".

Nimeni nu trebuia să știe că iepurașul venea de la mine. Poate că grupa mea nici nu va fi de acord să creștem iepuri și pionierii ar putea să mi-l înapoieze pe urechiatul alb. Asta ar fi însemnat eșecul planului meu. Dar lui „Iepurilă" nu-i puteau da înapoi ghemulețul alb — gîndii eu, înțelept! Seara, dusei în mare taină lădița la școală și-o așezai în clasa noastră. Ce mai zarvă a fost a doua zi dimineață în clasă! Toți vorbeau deodată și fiecare ar fi dorit să știe cine ne-a dăruit iepurașul. Pe mine nici nu mă bănuiau. Fetele nu mai conteneau să-l mîngîie și-l botezară „Fulg de nea". Ce mai nume! Nu prea era potrivit, căci iepurașul era bine hrănit, mare și gras... Otto era cu totul entuziasmat.

— Băieți, strigă el, acum îi batem la sigur pe cei dintr-a VI-a B cu crescătoria noastră de iepuri!

Ceilalți i se alăturară cu însuflețire iar eu făcui la fel, ca și cînd n-ași fi știut nimic.

Deodată însă, mărunțelul Reiner spuse speriat:

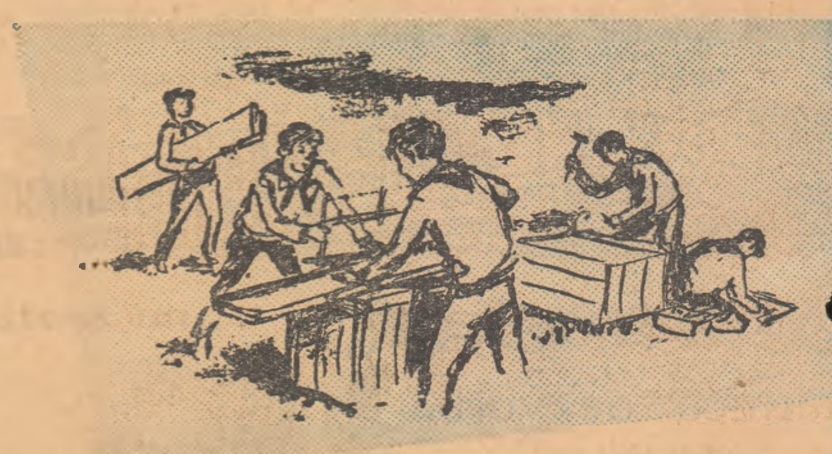
— Dar n-avem o cușcă serioasă pentru creșterea iepurilor... Vreți oare ca iepurașul nostru să locuiască în dulapul clasei?

GÜNTER FEUSTEL

Ne gîndirăm cu toții și făcurăm propuneri. Luarăm hotărîrea să construim o cușcă pentru iepuri — mare și încăpătoare, — cu acoperiș din carton asfaltat. Am strîns șipci de lemn, cuie, scînduri și carton pentru acoperiș. Jochen aduse chiar un sul de plasă de sîrmă. E adevărat că sîrma era puțin cam ruginită, dar ne-a folosit totuși. Toate după mesele stam și tăiam cu fierăstrăul, ciocăneam, ciopleam, băteam cuie. Asta dură o săptămînă încheiată. Otto se alese cu o vînătaie sub unghie, căci nu prea era obișnuit să bată cu precizie cuie. Ulla își găuri un deget cu o așchie. Dar cușca noastră pentru iepuri era gata — mare și frumoasă. Eram tare mîndri. E adevărat că ne-a mai ajutat puțin și tovarășul Schwarz, dirigintele clasei noastre.

„Fulg de nea" își primi cu mare pompă noua locuință. Deoarece cei mai mulți din grupă se angajară voluntar să-l hrănească, mă angajai și eu. „Fulg de nea" se gudura voios ca un cățeluș și-și freca năsucul de mîna mea. Într-o bună zi, Otto constată că iepurașul nostru nu era iepure, ci iepuroaică. Ulla strigă plină de voie bună: „Acuma vom putea avea și pui"!.. Și nu ne lăsarăm pînă nu găsirăm în sat un iepuroi pentru „Fulg de nea".

Pe scurt, „Fulg de nea" era o mamă iubitoare, căci avea mare grijă de cei șase puișori care țopăiau zglobii — rotunzi și bine hrăniți. Crescătoria noastră de iepuri se mărea văzînd cu ochii. Cele opt compartimente erau de mult pline și a trebuit să construim anexe. Tot satul discuta despre crescătoria noastră. Pe cei dintr-a VI-a B îi întrecurăm cu mult. În grupa noastră, marea preocupare erau iepurașii noi născuți. Zilnic aduceam hrană proaspătă. Și curios lucru acum am uitat cu totul de despărțirea de iepurașul meu alb. În schimb îmi făcea nespusă plăcere și mie cînd stam în fața cuștilor și hrăneam iepurașii sau cînd porneam cu toții prin poieni după hrană verde.

Dar trebuie neapărat să mai povestesc ceva! Cînd am avut serbarea grupei noastre, Otto s-a sculat în picioare și a ridicat paharul cu suc.

— Și-acum, de trei ori trăiască pentru necunoscutul nostru donator!

— Trăiască! Trăiască! Trăiască! strigarăm cu toții și cred că eu strigai cel mai tare. Atunci îmi amintii că în fond, eu eram acela care dăruisem pe „Fulg de nea" grupei noastre. Eram bucuros că prietenii mei nu știau adevărul despre „Fulg de nea". Altfel ar fi trebuit poate să mă și laude. Și încă în public! Or așa ceva nu mi-e pe plac. Puteți fi siguri de asta!

În romînește de Radu Dragomir

(Din gazeta pionierilor germani „Die Trommel")

O carte de Lev Kassil:

„ŞVAMBRANIA"

Țara minunilor

Tot așa precum în 1492 Cristofor Columb a descoperit America, la 8 februarie 1914 Leolea și fratele lui mai mic Oska, descoperă Șvambrania, țara unde toți cetățenii sînt fericiți. Născocitorii Șvambraniei, cei doi poznași eroi, sînt fiii unei familii în mijlocul căreia au fost întotdeauna feriți de greutăți. Țărmul de basm al Șvambraniei, este, ani de-a rîndul, jocul lor preferat și totodată cel dintîi refugiu cînd viața nu-i răsfață. Dar iată că o dată cu intrarea lui Leolea în liceu, lumea își lărgește hotarele pentru el, iar Șvambrania începe să nu mai poată fi despărțită de registrul-condică, de regulamentele severe de la școală, de colegi, de profesori. Treptat, Leolea înțelege că totuși casa tatălui său, doctorul, nu este centrul Universului, ci abia un firicel de nisip în mijlocul lumii înconjurătoare, adesea foarte nedrept și strîmb orînduită.

Mai tîrziu, copiii au prilejul să vadă o părticică din marea tragedie a războiului, iar cînd începe revoluția, ei i se alătură mai întîi luați de valul evenimentelor, apoi, din ce în ce mai luminați asupra mersului lor. Cel care joacă un rol hotărîtor în viața vitejilor șvambrani și nu numai a lor, ci a tuturor copiilor din orășel, este comisarul Ciubarkov, luptător neobosit, gata oricînd să se jertfească pentru cauza partidului comunist.

La sfîrșit, Leolea și Oska renunță la jocul lor copilăresc pentru că așa cum spune însuși autorul cărții, cunoscutul scriitor pentru copii Lev Kassil, trebuie să știi să trăiești cu picioarele pe pămînt nu jucîndu-te, ci muncind pentru ca oamenii să fie fericiți, nu numai într-o lume a viselor și a minunilor, ci chiar pe pămînt.

GHEORGHE MILEȚINEANU

Ghicitori și proverbe

Ghicitori chinezești

Cînd o privești, ai impresia că nici nu există, dar cînd pui mîna constați că totuși este. Seamănă cu gheața, dar nu se topește, seamănă cu apa, dar nu curge.

(Sticla)

Este atît de mare că ocupă toată lumea și este totuși atît de mic că poate să pătrundă în orice crăpătură.

(Aerul)

Il auzi, dar nu-l vezi. Il întîlnești, dar nu-l poți prinde. Unii spun că este bun, alții că este rău.

(Vîntul)

Proverbe și zicători

Cum nu există smochin care să aibă numai un fruct, tot așa și omul nu trebuie să aibă un singur prieten. (Albania).

Prietenul poate fi recunoscut la nevoie, ca și aurul la foc. (Bulgaria).

Dacă ai împrăștiat pe jos orez îl mai poți strînge, dar un cuvînt aruncat în vînt, nu-l mai poți lua. (Coreea).

Apa tulbure nu curge niciodată dintr-un lac limpede. (Indonezia).

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel 17.60.10; 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".